

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XX ● № 9 (2581). СУБОТА, 20 СІЧНЯ 1979 РОКУ.

Газета виходить з 1939 року
Ціна 2 коп.

ПЕРША КОЛОНКА З ІМ'ЯМ ЛЕНІНА

«Найбагатороднішим представником людства», «гігантом думки і дії» називали і продовжують називати Володимира Ілліча Леніна на всіх континентах планети. Бо його вклад у прогрес міжнародного комуністичного руху — безмірний, бо віддавав він усе, щоб «здійснити кращі ідеали людства». І в будні та свята, в праці та в навчанні кожен комсомолець пам'ятає, що належить до союзу молоді, який носить ім'я вождя світового пролетаріату, засновника Комуністичної партії і Радянської держави.

Вчення Леніна — всебічне, воно невід'ємне від душі, воно — наша негаснуча потреба. І з дальшим розвитком історії Іллічова теоретична і практична спадщина набуває все більшого значення. «Найкращий спосіб викласти безмежну повагу до пам'яті Леніна, — говорив товариш Л. І. Брежнєв, — наша партія, радянський народ бачать в тому, щоб завжди непохитно йти ленінським курсом!»

Це — наше найголовніше виховне завдання.

З року в рік комсомольська організація Кіровоградщини багатіє свій арсенал виховних засобів. Джерело яких — це в далекі двадцяті, коли серед молоді було широко розгорнуто пропаганду та роз'яснення історичного значення справи і боротьби Ілліча. І зараз важливо ще глибше усвідомити набутий досвід, примножити його і розвивати.

У квітні 1980 року радянський народ, наш Ленінський комсомол відзначатиме 110-у річницю з дня народження Ілліча. І вже сьогодні сотні юнаків і дівчат десятки комсомольсько-молодіжних колективів промислового та сільськогосподарського виробництва області стали на ударну інтелектуальну вахту, зобов'язавшись виконати п'ятирічну до цієї знаменної дати.

З кожним днем вчення великого Леніна набирає все нової й нової сили. У пропаганді ленінської ідейно-теоретичної спадщини, вихованні трудящих на прикладі життя і діяльності Володимира Ілліча все ширше використовується така масова форма роботи, як Ленінські читання. Вони стали традицією.

Близько трьох тисяч працюючої молоді Кіровоградщини вивчає ідейно-теоретичну спадщину Леніна в гуртках комсомольського політнавчання. Усе студентство області (майже 6 тисяч юнаків і дівчат), оволодіває цією спадщиною у гуртках «Біографія В. І. Леніна», «Наш Ленінський комсомол».

Утвердилися прекрасні традиції в ленінських музеях і цімнатах області — прийом у піонери та комсомол, зустрічі з комуністами, ветеранами ювен і праці. Діяльність цих закладів допомагає розкрити молоді життя і працю Леніна у нерозривному зв'язку з історією нашої партії, нашого народу.

Вивчення ленінської теоретичної спадщини (у всіх її формах) у поєднанні з участю молоді у трудових ленінських вахтах — усе це безперечно допомагає забезпеченню єдності ідейно-політичного, трудового та морального виховання. Тут — давній і непорушний зв'язок, про який так влучно сказала письменниця Марія Шадіна: «Людя мого, найстаршого у нашій країні, покоління випало велике і неповторне щастя: побачити, як СЛОВО Леніна миттєво, на наших очах перетворювалося у діло».

ДО ДЖЕРЕЛ ІДЕЙНОГО ГАРТУ

У Будинку політичної освіти обкому Компартії України відбувся обласний семінар пропагандистів системи комсомольської політосвіти.

Учасники семінару прослухали лекції загального й методичного плану, дістали консультації зі спеціальних тем навчальних програм. Заняття проходили в чотирьох секціях політгуртків «Основи комуністичної моралі», «Наш, радянський спосіб життя», «Основи правових знань», «Основи наукового атеїзму».

Пропагандист І. С. Олександров, М. П. Животун, В. І. Паслюченко, П. Г. Цяпало, Н. Й. Полова та інші поділилися своїм досвідом роботи з молоддю по вивченню книг Л. І. Брежнєва «Мала земля», «Відродження», «Ціліна», досвідом практики складання і виконання особистих творчих планів, використання форм і методів підвищення ефективності вивчення теорії марксизму-ленінізму.

Про економічний і соціальний розвиток області у світлі рішень листопадового (1978 р.) Пленуму ЦК КПРС розповів заступник голови обласної планової комісії В. М. Августов. З лекцією про ідеологічну боротьбу та буржуазний націоналізм виступив заступник голови правління обласної організації товариства «Знання» В. Д. Мішура. Секретар обкому комсомолу В. В. Мальцев познайомив організаторів комсомольського політичного навчання із завданнями по дальшому підвищенню ефективності політосвіти юнаків і дівчат.

Учасники семінару побували на політзаняттях у комсомольських організаціях кондитерської фабрики, тролейбусного управління, заводу друкарських машинок та універсального торговельного об'єднання міста Кіровограда.

О. КАСЯНЕНКО,
консультант Будинку політичної освіти обкому Компартії України.

КЛУБ МОЛОДОГО ВИБОРЦЯ

Молоді агітатори — в активі

Хоч Юлія Толокко і Надія Кошман, лаборантки Долинського цукрозаводу, цього року голосуватимуть уперше, та обидві вони — кращі агітатори Молодіжницької виборчої дільниці № 9—183. З їхньою безпосередньою участю тут створено куточок молодого виборця, оформлено стенди з текстами Конституції СРСР та УРСР, із засобами плакатної агітації.

Почесні гості на дільниці — ветерани партії і праці, передовики виробництва. Вони проводять з молоддю бесіди про успіхи свого трудового колективу, про досягнення трудящих країни в розвитку економіки і культури.

До складу комісії увійшли секретар комсомольської організації цукрозаводу Валентина Качасєва, її колега з комбінормового заводу Володимир Ушаков, заступник голови по роботі з молоддю з кооперу імені Фрунзе Наталія Перекидайлова, групкомсорг молочного тваринного ферму № 3 кооперу імені Леніна Іван Маркуш — усього 47 комсомольців, — розповідає завідувачий відділом комсомольських організацій Долинського районного комсомолу Вячеслав Дорош. — Більше половини агітаторів — теж члени ВЛКСМ.

М. БОРОВИЧЕНКО,
Долинський райос.

ПО-КОМУНІСТИЧНОМУ

По-ударному почала четвертий рік п'ятирічної бригади теслярів тресту «Кіровоградміськбуд» очолювана комуністом Іваном Григор'євичем Маховим. Хоча колектив цей у нинішньому складі працює лише рік, та вже має свої традиції. Одна з них — їти першим у соціалістичному змаганні. З перших днів року на будівництві нового гуртожитку заводу друкарських машинок бригада щодня виконує норму виробітку на 117 процентів. Комсомольці тут не відстають від досвідчених робітників. Ось і Віктор ОКУНЬ та Богдан ТРУЩАК (на фото праворуч) настигання підлоги на черговому поверсі закінчують раніше строку. В традиції колективу — обговорення плану роботи на наступний день (на фото внизу). Його впровадив бригадир — ударник комуністичної праці.

Фото
В. ГРИБА.

ШКОЛА КОМУНІЗМУ

СЬОГОДНІ МИНАЄ 50 РОКІВ
З ДНЯ ОПУБЛІКУВАННЯ СТАТТІ В. І. ЛЕНІНА
«ЯК ОРГАНІЗУВАТИ ЗМАГАННЯ!»

Мабуть, завжди в процесі праці кожен із нас відчуває в собі нестримне прагнення виконати роботу швидше, акуратніше, краще за інших. І це прагнення цілком природне. Вже самий суспільний контакт, у який вступають люди в процесі спільної діяльності, писав Карл Маркс, викликає змагання і сверідне піднесення життєвої енергії, внаслідок чого й підвищується продуктивність індивідуальної праці.

Але в умовах капіталістичної спільної праці, яка ґрунтується на приватній власності на засоби виробництва, такий контакт між людьми виявляється через конкуренцію боротьбу. Адже капіталіст прагне не до того, щоб побільше виробляти, а до того, щоб одержувати максимальний прибуток; тому конкуренція є торговельно, а не промислове змагання. Воно завжди веде до збагачення тільки невеликої купки буржуазії і базується на всезростаючій експлуатації неможлих, викликає дальше поглиблення соціальної нерівності і відчуженості між людьми. Зрозуміло, що трудящі в умовах приватної власності на засоби виробництва не зацікавлені в підвищенні економіки.

Велика Жовтнева соціалістична революція, встановивши суспільну власність на засоби виробництва і викликавши до життя відносини товариської взаємодопомоги, вільної від експлуатації людини, наважало покінчити з капіталістичною конкуренцією в нашій країні. Але це не означає, що було знищено змагання. «Соціалізм — не тільки не гасить змагання, — писав В. І. Ленін одразу ж після перемоги Великого Жовтня, — а навпаки, вперше створює можливість застосувати його дійсно широким дією в масовому розмірі, залучити дійсно більшість трудящих на арену такої роботи де вони можуть проявити себе розгорнувши свої здібності, виявити таланти, яких в народі — непочате

джерело і які капіталізм м'яв давав, душив тисячами і мільйонами».

Володимир Ілліч безмежно вірив у творчу енергію трудящих у невичерпну їхню ініціативу. Тому організації соціалістичного змагання він надавав виняткового значення. «Наше завдання тепер, коли соціалістичний уряд при владі, — організувати змагання...», — наголошував В. І. Ленін. «І якщо ми поставимо організацію змагання, як наше державне завдання — то, при умові просвіди радянських принципів державного порядку, при умові знищення приватної власності на землю, на фабрики, на заводи та ін., — результати позитивні будуть почати себе неминуче і підкажуть нам дальші форми будівництва».

Розкриваючи велику роль трудового суперництва в побудові соціалізму і комунізму, В. І. Ленін і створив учення про соціалістичне змагання. Він переконливо доводив, що об'єктивною основою для його розвитку є нові відносини суспільної власності. Суспільна власність на засоби виробництва стає провідним чинником загальної зацікавленості трудящих у розвитку соціалістичного виробництва, оскільки в ньому люди бачать спільне джерело зростання свого достатку. Почуття господаря не тільки свого підприємства, а й усієї країни забезпечує трудящим таке становище, коли вони активно втручаються в усі сфери суспільного життя з метою його вдосконалення, поліпшення.

Зрозуміло, що така заінтересована трудова активність сприяє передусім на збільшення кількості продукції, на підвищення продуктивних сил суспільства. Тому економічна роль змагання виступає найголовнішою його функцією. Вона полягає в підвищенні продуктивності праці, як найголовнішої і найважливішої

(Дип. 2—3 стор.).

21 СІЧНЯ 1924 року помер В. І. Ленін. Народи нашої Батьківщини тяжко переживали цю втрату. В ті скорботні дні Центральный Комітет партії закликав комуністів, усіх трудящих

краще, з ще більшою енергією візьмемося за на-вчання».

Підтримуючи могутній рух передових робітників, Пленум ЦК РКП(б), що відбувся 29—31 січня 1924 року, оголосив масовий

мольськими організаціями ставилося завдання поповнити ЛКСМ робітничою молоддю. Комсомольські осередки під керівництвом партійних організацій провели роз'яснювальну роботу серед молоді, закли-

нали в комсомол за гру-повою заявою, був і Сер-гій Липовиченко. Він доз-гний час працював на за-воді «Червона зірка», а в роки Великої Вітчизняної війни став на захист на-шої Батьківщини. Сергій Савич був активним учас-ником підпільно-диверсій-ної організації імені К. Є. Ворошилова.

З поповненням лав КСМ зростали чисельно пер-винні комсомольські ор-ганізації. Так, до комсо-мольського осередку за-воду «Червона зірка» за-лепінським призовом всту-пило 120 чоловік. Зна-м'яється районна комсо-мольська організація прий-няла 109 юнаків і дівчат, Устинівська — 79. Було прийнято в комсомол уся молодь Олександрійсько-го округу.

Ленінський призов знач-но покращив життя ком-сомольських організацій, зміцнив їхні зв'язки з пе-снільковою молоддю, під-ніс авторитет комсомоль-ських осередків серед мо-лодих робітників і селян.

Наприкінці відбудовно-го періоду комсомольська організація Єлисаветград-ського округу налічувала 7645 комсомольців, які показали себе відданими помічниками Комуністи-чної партії, полум'яними борцями за побудову со-ціалізму.

Г. ТУРЧАНІНА,
науковий працівник
партархіву обкому
Компартії України.

КОМСОМОЛ ЄЛИСАВЕТГРАДСЬКОЇ І ЛЕНІНСЬКИЙ ПРИЗОВ

ГОВОРЯТЬ АРХІВНІ ДОКУМЕНТИ

Країни Рад згуртувати свої ряди, мобілізувати всі сили на втілення в життя величезних ленін-ських накреслень. У від-повідь на цей заклик тру-дяться подавали заявки про вступ до лав партії. Серед них, хто бажав поєднати свою долю з долею партії, було чимало членів Ленін-ського комсомолу.

Разом з партією і своїм пародом переживала тяж-ку втрату молодь Єлиса-ветградщини. На траур-них засіданнях, зборах і мітингах комсомольці та молодь клялися йти ленін-ським шляхом, виконувати настанови і заповіді Ілліча. В ті дні комсо-мольці і молодь школи ФЗУ при Малинській цукро-заводі в резолю-ції зборів писали: «Ми, молоді робітники, кляне-мося продовжити справу Леніна і з цього дня ще

ленінський призов у пар-тію».

Трудящі Єлисаветград-щини палко відгукнулися на цей заклик. Лише за січень — квітень 1924 року в партійні осередки надійшли групові заявки від 500 робітників і неза-можних селян. З них 100 заяв подали робітники Малинської цукро-заводу. 21 лютого 1924 року на загальнозавод-ських зборах колектив «Червоної зірки» було розглянуто групову заявку про вступ до партії 40 робітників і 7 комсомольців. Лише за березень 1924 року в партію по Єлиса-ветградському округу бу-ло прийнято 216 найбільш передових робітників. З них 54 робітники віком від 18 до 23 років.

Одночасно було оголо-щено ленінський призов у комсомол. Перед комсо-

каючи її взяти участь у відбудові народного гос-подарства та будівництві соціалізму в нашій країні.

Представники робітни-чої та бідняцької молоді подавали індивідуальні й групові заявки. Молоді робітники Єлисаветграда в колективній заяві писали: «Ми, учні школи ФЗУ за-воду «Червона зірка», просимо прийняти нас у члени Єлисаветградської комсомольської організа-ції. Твердо пам'ятаючи заповіді Ілліча, глибоко шануючи його пам'ять, усвідомлюючи всю важ-ливість молоді в справі здійснення ідей Ілліча, ми не можемо залишатися байдужими і тому баже-мо вступити в КСМ. Ми хочемо вчитися і бути го-товими вступити в члени Комуністичної партії».

Серед тих, кого в дні ленінського призову прий-

ДУЖЕ ЛЮБИВ ДІТЕЙ

ТРИВАЄ РЕСПУБЛІКАНСЬКИЙ ОГЛЯД
ШКІЛЬНИХ ЛЕНІНСЬКИХ КІМНАТ-МУЗЕЇВ,
МУЗЕЇВ КОМСОМОЛЬСЬКОЇ ТА ПІОНЕРСЬКОЇ
СЛАВИ, ПРИСВЯЧЕНИЙ 110-Й РІЧНИЦІ
З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ В. І. ЛЕНІНА.

Ілліч дивився на мене такими добрими-добрими очима... Дивився й усмі-хався, а я бенкетно ду-мала: чи розповідь молод-шим друзям про Леніна так, щоб вони відчували, як вождь любив дітей, як умів викроїти хвилину і зустрітися з найменшими, розповісти їм щось цікаве, просто поговорити з ними.

— Галю, ти не хвилюй-ся, у тебе вийде, — підба-дьорював мене Іван Тро-химович Незоленко, наш учитель історії і керівник Ленінського уроку.

Справді, вирішивши стати екскурсоводом на-шої шкільної ленінської кімнати, я і експонати ви-вчила, і літературу відпо-відну прочитала. Чекала, коли ж мені довірять са-мі вести екскурсії по першому стелю — «Ленін і діти».

І ось я — екскурсовод. Зі стелів, з розкритих книг мені та учням молод-ших класів, що прийшли в ленінську кімнату, привіт-но й лагідно усміхається Ілліч. І я починаю:

— Володимир Ілліч Ле-нін дуже любив дітей...

То була моя перша ек-скурсія, чотири роки тому. А тепер я вже директор ленінської кімнати. Коли мені урочисто передали ключі, я була невимовно щаслива. Адже ленінська кімната — це святили-ще школи. Саме тут відбу-ваються найурочистіші по-дії шкільного життя. До Леніна приходять і верес-ня першокласники, до Леніна приходять і наші восьмикласники в день останнього шкільного дзвінка. Іллічу дають клятву піонери і жовтєн-ці. Часто ленінська кім-ната стає місцем зустріч з ветеранами війни і пра-ці, делегатами партійних і комсомольських з'їздів, з прославленими людьми району. А делегат XVIII з'їзду ВЛКСМ Д. А. Зам-

ша, якого ми запрошу-вали до себе в гості, по-дарував нам копії урні-ків з праць Володимира Ілліча, портрети делега-тів комсомольського форуму.

Є у нас один особливий експонат. Викотували його найменшій — мазити з дитсадка № 3 районно-го центру. Минулого року вони разом з виховате-лем приходили до нас на екскурсію і принесли кі-нати й альбом про життя юного Володі Ульянова. Малюкам так сподоба-лось у ленінській кімнаті, що на прощання вони на-вперевий казали: ми ще до вас прийдемо...

Звичайно, щоб наша ле-нінська кімната завжди була і гарною, і свято-вою, і урочистою, рада і гурток виконують значну роботу. До ленінських днів ми організували збір знахідок та оформили спе-ціальний стелю, вед-ли підготовку до вечора, присвяченого дню наро-дження Леніна. Кожен за-гін готує свій подарунок кімнаті і, звичайно, ра-порт про виконання кож-ним учнем заповітів Іллі-ча. На ці дні заплановано багато екскурсій, і не тільки учні нашої вико-ли інтернату побувають у ле-нінській кімнаті.

Про Леніна багато на-писано, багато вже розка-зано. Ми, учні, самі чини-ло читали книг та бачили фільми про Ілліча. Але щоразу відкривати для нове, не відоме тобі з життя такої дорогої всім людини — це велика ра-дість, це велика потреба. І ми, екскурсоводи ленін-ської кімнати, завжди охо-че ділимося цією радістю з усіма, хто завітає до нас.

Г. ІВАНЬКО,
восьмикласниця во-смирічної школи-інтернату,
директор ленінської кімнати.

Кіровоградський техні-кум радянської торгівлі по праву пишається своєю ленінською кімнаткою. Зі-брані в ній цінні докумен-ти, фотографії, книги да-ють кожному відвідувачу уявлення про ті бурем-ні роки, коли жив Ленін, і про наш час, коли втілю-ються в життя ідеї вели-кого вождя. На видному місці — спогади ветерана ленінської гвардії, актив-них учасників установа-ня Радянської влади на Кіровоградщині: Людани-ської, Фотієвої, Жолтише-ва, Фортус, Гуляницького, Могилевського, книги, фо-тографії з автографами льотчиків-космонавтів, де-легатів з'їздів партії.

Кімната відкрилася в дні святкування 100-річчя з дня народження В. І. Ле-ніна. Відтоді тут побувало багато людей. Восени, на-приклад, завітали учні Толбухівського економіч-ного технікуму з Болгарії. На фото В. ГРИБА: зустріч з толбухівською делегацією у ленінській кімнаті; відвідувачі роз-глядають експонати.

ЗВУКОВІ СТОРІНКИ «МЕЛОДИИ»

Нові видання поповню-ють «Ленініану в-грамзати-су». Виходить у світ альбом «Зустріч з Леніним», до якого включено записи спогадів друзів і соратників вождя революції. Зміст другого альбому — своєрід-на звукова екскурсія по музею «Кабінет і квартира В. І. Леніна в Кремлі».

БЕЗСМЕРТНІ ПРАЦІ ВОЖДА.

Ця том збірки «Ленін про Україну», в яких оміде-

но твори, листи, промови вождя революції, відкрива-ють бібліотеку книг, що ви-пускаються видавництвами республіки до 325-річчя воз-з'єднання України з Ро-сією.

Разом із збіркою «Ле-нін про Україну» нещодав-но окремими книгами ви-йшли праці В. І. Леніна «Критичні замітки з націо-нального питання», «Про право націй на самовизна-чення», «Про національну гордість великоросів», збір-ник документів і матеріалів у двох частинах «В. І. Ле-нін, КПРС про боротьбу з націоналізмом».

(РАТАУ).

(Закінчення.)

Початок на 1-й стор.)

умови для перемоги но-вого суспільного ладу, в розвитку соціалістичної дисципліни, налагодженні обліку і контролю у ви-робництві та розподілі продуктів. Завдяки еконо-мічній функції змагання створюються найширші можливості, відзначає Во-лодимир Ілліч, «повного і безперешкодного розвит-ку не тільки місцевих особливостей, але й міс-цевого почину, місцевої ініціативи, різноманітності шляхів, прийомів і засобів руху до загальної мети».

Соціалістичне змагання сприяє також підвищенню суспільно-політичної ак-тивності його учасників. Ця функція найбільш ма-сово виявляється в прак-тичній участі мас в обго-воренні, розробці соціа-лістичних зобов'язань, а також контролі за їх вико-нанням. Наприклад, зов-сім недавнє в «Молодому комунар» було опубліко-вано звернення передо-вих молодих діячів об-ласті про змагання за виконання п'ятирічки по вимогах нашої партії до 110-ї річниці з дня на-родження В. І. Леніна, а вже сьогодні десятки та-ртинників наслідують при-клад ініціаторів.

Особливо важливе зна-чення має соціально-ви-

ховна функція соціалі-стичного змагання, яка в тісному взаємозв'язку з іншими виступає найефек-тивнішим методом фор-мування у трудящих ко-муністичного ставлення до праці. Адже в проце-сі змагання утверджує-ться такі риси людини, як висока свідомість, глибо-ке розуміння завдань ко-муністичного будівництва, почуття особистої відпо-відальності за втілення їх у життя, бережливе ста-влення до соціалістичної власності, нетерпимість до порушень дисциплі-ни та ін. Прищепленню трудящим цих незвід-них якостей будівницт-ва комунізму підпорядкова-на сама мета соціалістич-ного змагання. В. І. Ленін наголошував, що змаган-ня необхідне для «не-ухильного підвищення ор-ганізованості, дисципліни, продуктивності праці, для переходу до вищої тех-ніки, для економічної праці й продукції, для поступо-вого скорочення робочо-го дня...»

Сама природа трудово-го суперництва вимагає

свідомого руху вперед до вищої продуктивності праці. А такий рух, як ві-домо, неможливий без свідомого осмислення завдань, без підвищення кваліфікації і технічної культури, без творчого ставлення до праці, сум-лінності та ініціативи в роботі. Зрештою, якщо соціалістичне змагання — це форма виробничого співробітництва трудящих, то одним з важливих мо-ментів її вираження є виховання комуністичного ставлення до праці.

Визначивши головні функції, сутність і мету змагання при соціалізмі, В. І. Ленін розробив та-кож основні принципи його організації. Це, на-самперед, — масовість, гласність, порівнянність результатів, практичне повторення і поширення передового досвіду, по-єднання матеріальних і моральних стимулів до праці. Ці ленінські прин-ципи лягли в основу ор-ганізації всенародного змагання, яке стало мо-гутнім фактором розвит-ку продуктивних сил і ви-

робничих відносин в СРСР та в країнах соціалісти-чної співдружності.

Надаючи організації змагання державного значення, Володимир Ілліч підкреслював, що в ньому повинні брати участь не одиниці, не де-сятки людей, а найширші маси трудящих міст і сел. В цьому полягає один з головних ленін-ських принципів трудово-го суперництва — його масовість. «Щоб прийти до великого, треба почати з маленького», — вчив В. І. Ленін. Саме таким «маленьким» — початком масового соціалістичного змагання стали комуні-стичні суботники. Їх ініці-аторами були комуністи-депо Москва-Сортуваль-на, які в ніч з 12 на 13 квітня 1919 року у важких умовах безплатно відро-монтували три паровози, що пішли на фронт.

За короткий час при-клад московських запі-сників набрав масово-го характеру, охопивши всю молодю Країни Рад. В. І. Ленін високо оціню-

Ш К О Л А

ПЛАНЕТА МК

Події, факти, коментар

МНР

НАША СИЛА — В ДРУЖБІ

Нещодавно мій знайомий водій Жадамба, приїхавши з Ерденета в Улан-Батор, заглянув до мене. Він — один із перших будівників нового міста і мідно-молібденового гірничозбагачувального комбінату. Жадамба любить повторювати: «Я радий, що приїхав в Ерденет, що працюю разом з радянськими людьми».

На цей раз він запросив мене в Ерденет. — Ми із сім'єю живемо в новому будинку, поставленому радянськими будівельниками, — розповідає Жадамба. — Наше

місто стало неспізнано красивим. Монголо-радянська дружба спрzedi творить чудеса...

Окидаючи мисленим поглядом пройдений шлях батьківщини, ми пишаємось тим, що пройшли його разом з Радянським Союзом. 58 років гордо майорить над безмежними просторами Монголії червоний прапор революції і дружби.

Трудящі нашої країни пишуться тим, що традиційні монголо-радянські відносини, засновані В. І. Леніним і Д. Сухе-Батором, із самого початку розвивалися і розвиваються на принципах марксизму-ленінізму, пролетарського інтернаціоналізму, принципах повної

рівноправності, взаємної поваги і соціалістичної взаємодопомоги. Ці ж принципи було закріплено і в Протоколі про взаємодопомогу 1936 року, в Договорі про дружбу і взаємодопомогу між МНР та СРСР 1946 року і в Договорі 1966 року.

Кожний монгол добре знає, яку велику роль відіграв в розвитку нашої економіки і культури, підвищенні добробуту трудящих монголо-радянське співробітництво. Відрадно відзначити, що після історичних візитів у нашу країну партійно-урядових делегацій СРСР на чолі з Генеральним секретарем ЦК КПРС, Головою Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєвим монголо-радянські зв'язки ще більш розширилися і зміцнилися.

Комунисти, всі трудящі соціалістичної Монголії із законною підставою вважають, що зміцнювати братерський союз і дружбу з Батьківщиною Жостня — це значить завжди перемогати, жити в мирі і щасті.

С. ЖАМБАЛДОРЖ, монгольський публіцист. (АПН).

ФРН

ЧОМУ ВІН СТАВ КОМУНИСТОМ

«Елан» («Ентузіазм») — журнал Соціалістичної німецької робітничої молоді — організації, що об'єднує молодих робітників, заводських учнів, учнів професійно-технічних училищ Західної Німеччини. Нещодавно в ньому опубліковано розповідь молодого людини про те, як вона стала комуністом. Агентство преси Новини пропонує її увазі читачів з невеликими скороченнями.

Ганс-Петер Кронес із Ботропа — столяр. Позаду три роки навчання. Багато, й охоче читає, інколи займається марафонським бігом, грає на гітарі. Чесла з 20 по 22 жовтня підкреслено в його календарі — в ці дні він як делегат брав участь у з'їзді Німецької комуністичної партії в Мангеймі.

«Я добре пам'ятаю перший для мене вечір, організований партійним осередком, — розповідає Ганс. — Там було багато стар-

ших товаришів. Це був час довгого розмови, якщо можна так висловитись. Тоді кожний із нас, у кого було довге волосся, вважався пікчемом. З конфліктом поколінь того часу я стикався не один раз, і у мене завжди була наготові відповідь. Але нічого такого на вечорі не було. Ніяких нападків чи жартів. У пам'ять врізалися слова ведучого той вечір: «Головне, що у людини за душею». Поступово я зрозумів, що в цій жарті не існувало конфлікту поколінь. Тут усі були насамперед товариші, старі чи молоді, на них можна було покластися, вони трималися разом.

Правда, в перший раз з усього, про що там говорили, я зрозумів тільки половину. Та це не значило, що я не міг бути разом з ними.

Що мені тепер дає членство в НКП? Я міг би назвати дуже багато чого. Насамперед немає ізоляваності, частіше й швидше сходиться з людьми, в першу чергу тут, у Ботропі. Люди підходять, розповідають про свої турботи і проблеми. Вони знають, що ми, комунисти, допомагаємо їм. Це вони бачать день у день — по роботі наших п'ятьох товаришів у міській раді, з рішень наших з'їздів, з розмов з ними.

Я працюю у фракції НКП міської ради, представляю її в молодіжному комітеті громадського ристування, в комітеті по спорту і дозвіллі. Подія робота дуже вмотує. Одні засідання за одними. Та коли бачиш результати, про втому забуваєш.

Мої плани на найближчі десять років? Найбільше мені хотілося б будувати соціалізм. Але ми реалісти. Тому найбільша мета — посилити вплив нашої партії. Я випустив свою частку в цю справу й тоді, коли у мене будуть сім'я, діти. Навесню, а якщо столярів книг не нищать. Хоча дехто із столярів відомий усього світові. Вільгельм Нік був столяром. А потім став президентом НДР».

(«Елан» — АПН).

НОВИНИ КІНОЕКРАНА

ЗДРАСТУЙ, ФЕСТИВАЛЬ!

Нині наша країна відзначає 325-річчя позз'єднання України з Росією. І на екрані повторно вийшла кінострічка, присвячена цій події, «Богдан Хмельницький», створена на кіностудії імені О. Довженка 1941 року. Фільм розповідає про героїчні сторінки минулого — боротьбу українського народу за велике возз'єднання. Картина що жителі Кіровоградщини зможуть подивитися в січні — березні цього року, коли в області проходить кінофестиваль «У сім'ї єдиній», присвячений славному 325-річчю.

Крім деяких інших історичних, буде показано кі-

нева постанови кінорежисера Вячеслава Николарова.

Відслужив Льонька Пасочка в армії та й поїхав до міста, влаштувався в автопарку шофером, бажавши продовжувати батьківську професію. А коли залишав рідне село, дівчата від дядька і ригорія, материного брата, суворий наказ: бути людиною, не розминуватися! «Наставник» Льонька, Петро Дем'янович Волозич, пропонує йому: «Кожен жити хоче... Після нісного для людини найголовніше — гроші. На них усе можна купити». І Волозич уміє їх «робити» — «лівицею» заробітками, продаванем наїтів з власної садиби, різними спекулятивними махінаціями. Бачив Льонька, що живе Волозич надто широко, по-панському, але лясло не замислювався над джерелами його матеріального добробуту. Пев-

ПРАВО НА ЛЮБОВ

нострічка всіх братніх республік, зокрема «Право на любов», «Чорна берега», «Під під соціалізм», «Втеча з в'язниці», «А ти побачиш небо», «Рача, любов моя».

Фільм «Право на любов» розповідає про долю українських переселенців, які наприкінці минулого століття переїхали на Далекий Схід у пошуках щастя. Після перемоги Жовтня вони разом з представниками інших національностей боролися за встановлення Радянської влади.

Різні шляхи вибрали в житті брати Ковалі. Іван став більшовиком, брав активну участь у революції і громадянській війні. Яніс займався торгівлею, гондлював, а згодом опинився в таборі білогвардійців, до яких його привело не тільки вороже ставлення до революції, а й особиста ненависть до Степана Камишина, керівника партизанського руху Примор'я. Адже саме через Камишина відмовила Янову в коханні Христина, що пішла за Степаном на наторгу.

Після громадянської війни Яніс тікає за кордон. Але перед тим підступно й жорстоко мстить Степанові і Христині. Через багато років, уже перед смертю, він вирішує повернутися на батьківщину, та навіть трупа зрадника і обвинувач не приймає наша земля: Яніс давно втратив право на любов до неї.

Поставив фільм заслужений діяч мистецтв УРСР Анатолій Сісаренко, що останнім часом плодотворно працював у документальному кіно. Глядачі знайомі з його творчістю по кінострічках «Роменська мадонна», «Василь Порик», «Серце солдата» (остання картину на XVII кінофестивалі в Лейпцигу було удостоєно спеціального призу Спілки кінематографістів НДР).

У фільмі знімалися Андрій Поддубинський, Ірина Шевчук, Богдан Ступня, Костянтин Степанов, Дмитро Капка та інші.

«Мабічка» — це кінострічка кіностудії «Білорусьфільм» побачать глядачі в січні минулого року. Фільм за сценарієм Миколи Крутових і Федора Ко-

но, ще й тому, що заохочував в дитині Волозича Люсю, прив'язався до її сина Вітуса.

На ганебність і низькість моральних цінностей майбутнього тестя роззирає Льонька очі дядька Григорія.

Волозич одержав нову квартиру і змушений були кинути присадибну ділянку. Тільки було Петрові Дем'яновичу розлучитися з таким джерелом прибутків, і він вирішив перебазувати своє «спільне» господарство в село, де організував цілу ферму. Обурений широкими планами і користююванням потенційного родича, дядько Григорій ламає всі будівлі і виганяє Волозича. Льонька кидає свого «шефа» і переходить працювати на іншу машину. Повстала проти «діяльності» батька й Люся, що пішла з дому. Зазнавши морального банкрутства, Волозич зосередився сам перед купівлю дорогих і непопулярних речей, у нагородженні яких він убачав найвищий зміст свого життя.

Студія «Грузіяфільм» співпрацює з кінематографістами Чехословаччини створити стрічку «Рача, любов моя». Кінокартину поставили Тимур Палавандішвілі і Йозеф Медвеж за сценарієм Суліко Жгенті.

Тема нашого фільму підказана життям, — розповідає режисер Тимур Палавандішвілі. — Все понад десять років дружать винюграді зі словачького села Рача з колгоспниками грузинської Рачі. Словачки й грузинські рачанці щороку обмінуються делегаціями, в Словаччині росте грузинський виноград «Александрівський», а в Грузії — словачька «Фракова».

Все це й використав сценарист Суліко Жгенті для своєї розповіді про пригоди трьох грузинських хлопців-рачанців, які, відставши від туристичної групи, потрапляють до словачької Рачі.

С. ІЛІЯШЕНКО, редактор управління кінофікації обласного кому.

ІТАЛІЯ

Безробіття — основна проблема сучасної Італії — лягає важким тягарем передусім на плечі молоді. Найгостріша економічна й соціальна криза відняла у десятків тисяч юнаків і дівчат надію знайти перше в житті робоче місце. Особливо важко знайти роботу випускникам шкіл і вузів, які перетворилися нині на «фабрики безробітних».

На знімку: демонстрація молоді на вулицях Рима, яка вимагає забезпечення свого права на працю.

Фотохроніка ТАРС.

КОМУНІЗМУ

патріотичний рух трудящих і назвав перші комуністичні суботники «великим почином» у розгортанні змагання за нове ставлення до праці.

«Великий почин» найсвідомішої частини суспільства — робітничого класу — закономерно вилізся в нову, масову форму соціалістичного змагання — рух ударників. Це — яскрава сторінка в історії боротьби за побудову соціалізму в нашій країні. Тут знаходимо рядки і про розгортання соціалістичного змагання на селі. Ось як про це розповідає на Всесоюзному з'їзді ударних бригад трактористів М. С. Воробйова: «...Коли ми вже зрозуміли, що соціалістичне змагання приносить користь і для працюючих користь, окремі групи стали змагатися... Соціалістичне змагання приносило і жінкам, і нашим трактористів підвищити продуктивність праці і підвищити свою кваліфікацію».

У другій п'ятирічці, в

період розгорнутого будівництва соціалізму в нашій країні, в ряди учасників змагання, яке переросло у вищу форму — стахановський рух — влилися нові мільйони трудящих міста і села.

Як відомо, наприкінці 50-х років стала ширитися найвища форма трудового суперництва на даному етапі — рух за комуністичне ставлення до праці. Тепер у ньому бере участь переважна більшість учасників змагання. Тільки на Кіровоградщині зааняна комуністичних носієв 14 підприємств, 1105 цехів, дільниць і відділень, 2869 бригад. 79 тисяч чоловік — ударники комуністичної праці.

У сучасних умовах, коли змагання набрало всегосподарства користь і для працюючих користь, окремі групи стали змагатися... Соціалістичне змагання приносило і жінкам, і нашим трактористів підвищити продуктивність праці і підвищити свою кваліфікацію».

У другій п'ятирічці, в

винен бачити перед собою результати праці інших, знати, яким шляхом їх досягнуто. А щоб значити свої, найефективніші методи підвищення продуктивності праці, слід озброїтися досвідом передовиків виробництва, вивчити найновіші досягнення науки і техніки, ознайомитися з починами новаторів праці. Отже, масовість змагання найтісніше пов'язана з іншим ленінським принципом — гласністю.

Сьогодні дедалі більшою рушійною силою в розвитку соціалістичного змагання поряд з матеріальним є моральне заохочення до праці. Це зумовлюється тим, що суспільне становище людини в умовах соціалізму визначається не її матеріальним багатством, а заслугами в праці, свідомим ставленням до свого найпершого обов'язку перед суспільством. Вплив морального стимулювання тим більший, чим свідоміший працівник, чим глибше розуміння трудя-

щими того, що вони працюють на своє суспільство, в ім'я його розвитку і зміцнення.

Володимир Ілліч бачив у змаганні живу творчість мас, викликану до життя соціалістичним суспільним ладом, заміною підневільної праці працею на себе, на своє суспільство. Підтримуючи і спрямовуючи розвиток трудового суперництва, Комуністична партія творчо розвиває ленінське вчення про соціалістичне змагання, яке найповніше виражає масову ініціативу, самодіяльність, живу творчість трудящих. Організоване на ленінських принципах, воно виступає могутнім стимулом розвитку природних здібностей, творчих обдарувань людини. Вдосконалюючи знаряддя праці, технологію виробництва, борючись за раціональне використання робочого часу і науково організовану праці, за підвищення якості продукції, радянські люди показують зразки діловитості, мігливості, творчого пошуку, новаторства.

М. УСПАЛЕНКО, член Спілки журналістів СРСР.

ІНДИВІДУАЛЬНІСТЬ—ЗНАЧИТЬ РІЗНОВИДНІСТЬ

Мода цього року принесе в крій одягу максимальну жіночість, не буде ніяких гострих кутів, навіть натяку на жорсткість. Пануватиме виразний спортивний стиль, у якому головними елементами будуть зручність, безпосередність, легка манера носити одяг, явна перевага багаточасових комплектів. У зв'язку з далішим розвитком багаточасовості в ансамблі одягу великого значення набуває моделювання однієї частини виробу, що вільно комплектуються, а також виробів принципово нових.

Довжина моделей визначається індивідуально: за коліна, до середини литок і нижче.

У композиції жіночого одягу, як і раніше, акцент на лінії плеча і на співвідношенні обсягу верхнього виробу та спідниці.

Модний асортимент жіночого убрання — пальта,

плащі, трапецієподібної форми з розширеною формою плеча; прямої вільної форми великого обсягу. В чоловічому стилі — з квадратною лінією плеча, пелерини, накидки тощо.

Різноманітні пальти характеризуються новою технологією виготовлення (без підкладок), з широкими, глибокими проймами. Тканини для них вибирають м'які, з тугою і м'якою структурою (габардин, м'який драп, пушесті пласдові тканини, в рубчик і т. д.).

Спідниці — модні прямі, широкі, зібрані коло талії в складку; широкі багатоярусні з паролітним стилем (для молоді); використовують нижні спідниці для підтримки верхньої.

Блузки — в класичному стилі, в романтичному стилі з воланами, рюшами, в паролітному стилі.

Жіночі плаття знову

стали основою гардероба. Їхні форми і типи надзвичайно різноманітні: класичні плаття-сорочки, прямого, вільного силуету, ве-

ликого обсягу. Плаття-туніки (із спідницею та брюками), жіночого стилю, м'яких ліній (косий крій, волани, рюші, оборки);

фольклорного стилю з пишною спідницею і ліфом-корсетом, сарафани і тому подібне. В оформленні багатьох

моделей використовують олімпійську тематику.

Брюки будуть вузькими (24—26 см у холостях), прямі по всій довжині. Модні брюки-шаровари (для молоді), виточки заміняють м'якими складками біля пояса.

Необхідним доповненням сучасного жіночого одягу є хустки, шарфи, плат і невеликі паншини хустки.

У чоловічому убранні особливих змін не відбудеться.

Силуети — прямий і напівпритягуючий, для юнаків — трапецієподібний.

В одязі спортивного стилю багато романтики і мальовничих вирішень, у молодіжному одязі — олімпійська тематика.

Власне, різноманітність у моді 1979 року стає правилом. А це правило можна застосувати лише індивідуально.

М. КРИЩЕНКО,

старший художник-модельєр Кіровоградської фабрики індивідуального шиття і ремонту одягу.

НУДНИМИ були для лейтенанта Волошині дні в цих далеких безлюдних місцях. І лише сьогодні, коли він зостався один, зранку виглянуло сонце, просушило стежку біля будиночка, розбудило журливіх птахів... Лейтенант вийшов на терасу. Довго стояв, спостерігаючи, як повільно опадає листя зі старого клена, що оди-

І ось одного разу Таня вперше завітала на побачення. На цілу годину. Не запитав Віталій, що трапилось, а, збуджений, не стримався — награвив дівчині.

У тому ж парку зостався він тоді, рік тому, один. Сидів і дивився їй услід, заплаканий, глибоко ображений. Не кинувся за нею, а продовжував сидіти і тишитися тим, що

«Невже і я так? — думав Волошин. — Адже справді, так і виходить. Хочу піднятися, вибачитись... не можу. Не можу. Сил немає. Сили волі. Невже я такий слабкий, як цей листок?.. Ні. Для того я і людина...»

Він уже незрячим поглядом дивився туди, де все густіше й густіше навідала темін. Прокинувся від думок лише тоді, ко-

— Перехопив там трохи, — винувано сказав єфрейтор.

— Словом, роздягайтеся, а я чайку заварю.

Зубков переодягався в прстиленному кутку й посміхався:

— А мені, товаришу лейтенант, три листи прийшло за цей час, — сказав Зубков. — Цілих три! Один від мами і два... знаєте від кого?

— Мабуть, від Лізи? Так?

— Точно, вгадали, — засміявся Зубков.

Вони сиділи один проти одного і мовчки пили із зелених чашок гарячий чай. Зубков читав листи, а Волошин дивився на його ще мокре чорне волосся і заздри йому.

— Я зараз же напишу відповідь... дві відповіді на одну адресу! — збуджено говорив Зубков. — Неодмінно зараз же!

Лейтенант нічого не відповів, перевів погляд у темні вікна, за яким мокрим листям шумів у вітрі клен, потім раптом різко повернувся до Зубкова і, увесь налитий радістю, голосно сказав:

— Давайте, друже, разом будемо писати. Ви — свій Лізі, а я... на іншу адресу. Підходить?

— Підходить! — урочисто відповів Зубков.

Волошин дістав зошит, ручку і сів біля свого столика.

«Пишу тобі вночі з далекої «точки». — вивів він — Сипле дрібний дощ, за вікном мого маленького будиночка сумно шепочеться листя клена. І я згадав наш парк, заспаний осіннім падолистом, наші зустрічі, все-все найдорожче і найдорожше, що пов'язує мене з тобою, моя мила Тетяно...»

В. ТАМАРІН.

ОПОВІДАННЯ

КЛЕНОВЕ ЛИСТЯ

ноко височів край лісу, неподалік будиночка радіостанції.

...Рік тому він розлучився з дівчиною, без якої життя уявлялось немислимим. Вони дуже любили осінь з її поетичними вечорами, елементами в парку, засипаними листям. Таня завжди, коли вони гуляли разом, набирала букет листя і вручала Волошині.

— Ось, візьми, — говорила вона, й посміхалась невідомо чому. — Коли у нас буде свій дім, ми обов'язково посадимо навкруг нього дерева... багато дерев, а біля самого ганку — два клени. Правда?

— Так, Тетяно, у нас буде багато дерев. І клени також, з великим листям.

І Таня була щаслива. Вона раділа деревам, яких ще не було біля їхнього ганку, була сповнена новим незрозумілим почуттям — незабаром вони з Віталієм повинні були одружитися...

це ненадовго. «Нехай поплаче, — думав Волошин, — це не завадить. Все одно повернеться».

Але Таня не прийшла. Ні через годину, ні наступного дня.

А Волошин незабаром перевели на іншу «точку», і потроху, в справах і турботах, він почав забувати свою «милу Тетянку».

Думав хоч тут знайти потрібне заспокоєння і забути, врешті, про все. Але чи ця осінь зі своїм п'яним подихом щасливої минувшини, чи клен за віконцем, а скоріше — все разом озброилось проти Волошини і повернуло його до колишніх часів.

Він сумно дивився на клен, з якого падало сонячно-жовте листя. Ось один листок піднявся на вітрі і впав на землю. Раптом вдруге злетів, але знову безсило опустився додолу. Здається, тягне його якась сила до своєї гілки, на старе місце, але він ніяк не може зворотити її, цю силу.

ли з'явився мокрий, по коліна в багноці Зубков. Він стояв з повним рюкзаком за плечима і здивовано дивився на лейтенанта.

— Що з вами, товаришу лейтенант? — запитав він, знімаючи рюкзак.

— Так собі, нічого. Застріявся. А де Анохін?

— Анохін затримався. Щось у нього з колесом трапилось. Завтра зранку буде.

— А як же ви? — широко розкрити очі, запитав Волошин.

— Я... я сьогодні пішов... Адже чекати довго не можна. Мало чого. Словом, пампи і трос я захопив, — зморено посміхнувся Зубков, — і де-що з продуктів. Решту завтра Анохін привезе.

— І це ви стільки кілометрів у дощ? Ось з таким рюкзаком! — лейтенант з силою припідняв рюкзак, що лежав поруч нього. Зубков опустив очі. — Гарзд, заходьте, роздягайтесь швиденько і — спати... А ви, до речі, вечеряли?

Наша адреса і телефони

316050, ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград. Газета публікується на українському мові.

Друкарня імені Г. М. Дмитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

КІРОВОГРАДСЬКИЙ ІНСТИТУТ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО МАШИНОБУДУВАННЯ

ПРОДОВЖУЄ ПРИЙМАТИ СЛУХАЧІВ

НА ШЕСТИМІСЯЧНІ ПІДГОТОВЧІ КУРСИ

для вступу до інституту в 1979 році.

Заняття за програмою вступних екзаменів проводяться щодня на тиждень у вечірній час (без відливу від виробництва).

На курси приймають громадян, що працюють в установах і на підприємствах народного господарства, колгоспників, воїнів, звільнених у запас із лав Радянської Армії.

Приймають осіб із закінченою середньою освітою, а також учнів десятих класів.

Вступники подають заяву на ім'я ректора, квитанцію про внесення плати за навчання (гроші — 15 крб. — перераховують поштовим переказом на розрахунковий рахунок 14118 у Кіровоградському міському управлінні Держбанку на ім'я КІСМУ).

Документи приймають щодня, крім неділі, з 10.30 до 18.30, у суботу — з 9.00 по 14.30 на адресу: м. Кіровоград, вул. Орджонікідзе, 5, аудиторія 237-А.

РЕКТОРАТ.

СВІТЛОВДСЬКЕ ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 5

ДОДАТКОВО НАБІРАЄ УЧНІВ З ЧИСЛА ОСІБ, ЗВІЛЬНЕНИХ У ЗАПАС ІЗ ЛАВ РАДЯНСЬКОЇ АРМІЇ, ДЛЯ НАВЧАННЯ ЗА СПЕЦІАЛЬНОСТЯМИ.

токаря по металу, слюсаря по ремонту промислового устаткування, електрослюсаря, виготовлювача друкарських плат, фрезерувальника.

Строк навчання — 7 місяців.

Учні забезпечують стипендією в розмірі 85 карбованців на місяць. Крім того, їм виплачують 33 проценти за роботи виконані під час виробничої практики.

Навчання з учнями можна поєднати з навчанням на підготовчих курсах у філіалі Харківського інституту радіоелектроніки. Прийом до училища — безкоштовно.

Вступники подають заяву на ім'я директора, атестат про середню освіту, свідоцтво про народження, медичну довідку (ф. № 236), довідку з місця проживання, 5 фотокарток розміром 6x4, 5 фотокарток розміром 3x4 см.

Адреса училища: м. Світловодськ, вул. Приморська, 10. Телефон 77-65.

ДИРЕКЦІЯ.

УПРАВЛІННЯ «ПЕЧОРЛІС»

ЗАПРОШУЄ НА ПОСТІЙНУ РОБОТУ:

механіків по тракторах та автомашинах, майстрів лісу, операторів шкелених навантажувачів, шоферів для роботи на лісовозних автомашинах ЗІЛ-157 «Урал».

Оплата праці відрядно-преміальна, плюс 30 процентів райкоєфіцієнту, плюс 25 процентів за особливі умови роботи.

Спеціалістів забезпечують житлом, їм виплачують пенсії.

По довідці звертатися на адресу: 169700, Комі АРСР, м. Печора, вул. Спортивна, 44, відділ кадрів.